

har fra Venstrepartiets Side udelukkende interesseret sig for at skabe en øjeblikkelig økonomisk Gevinst og har aldeles ikke villet gaa ind i en saglig, positiv Forhandling om en økonomisk Gevinst paa langt Sigt med en Varetagelse af de Interesser, som Lovgivningsmagten naturligt skal og maa varetage. Der kunde paa det Grundlag, som 5 Konservative angav gennem deres tidligere Afstemninger her i Folketinget, have været truffet en Afgørelse, hvorved man havde varetaget alle sunde, berettigede økonomiske Krav og tillige havde taget Hensyn til den naturlige retlige Opfattelse, som vi Konservative har.

Jeg er stadig fuldt ud Tilhænger af den Opfattelse, som det ærede Medlem Hr. Axel Møller har været Tolk for her i Folketinget. Jeg er af den Opfattelse, at den nye Invalidelov, der sandsynligvis bliver Resultatet af Afstemningen her i Dag, vil være en væsentlig Fare for fremtidig Lovgivning paa Forsikringsprincippets Grundlag, og jeg finder, at det er noget, man fra konservativ Side i allerhøjeste Grad burde have taget Hensyn til. Men jeg vil gerne sige, at den Affattelse, som Folketinget havde givet Invaliderentelovforslaget, ikke var i fuld Overensstemmelse med de Retsprincipper, som vi 5 stod paa. Denne Affattelse beskyttede ganske vist de 18 000 Invalidere, der faar tilkendt Invalidrente, men den tog ikke Hensyn til de Folk, som blev Invalidere inden Lovens Ikrafttræden, og som ud fra et juridisk Synspunkt maatte være stillet nøjagtigt ligesom de Invalidere, der allerede havde faaet tilkendt Invalidrente. Fuldt ud tilfredsstillede derfor Folketingets Affattelse ikke den juridiske Opfattelse, som det ærede Medlem Hr. Axel Møller og vi 4 andre Konservative havde, og som vi to Gange i Træk gav Udtryk for gennem vor Afstemning.

Den Affattelse, som Landstinget gav Invaliderentelovforslaget, stod betydeligt fjerneret fra Retsstandpunktet end Folketingets Affattelse — det er rigtigt —, men naar jeg nu skal forsøge at finde en saglig Begrundelse for en ændret Afstemning, maa jeg sige, at den Affattelse, som Landstinget har givet Lovforslaget, i hvert Fald har det gode, at den giver ikke alene de nuværende Invaliderentyndere, men ogsaa fremtidige Invalidere med fuld Invaliditet en Invaliderente paa 800 Kr. Jeg kan ikke følge det ærede Medlem Hr. Holstein, naar han antyder, at den Aftrapning af Nedskaeringen, som nu skal finde Sted, ikke er mildere overfor Invaliderente-

nyderne end det oprindelige Forslag, som man havde tænkt sig at gennemføre. Naturligvis er det en Fordel for Invaliderentyndere uden fuld Invaliditet, at deres Rente nedskæres i forskellige Tempi, som det jo hedder med et politisk Udtryk, og i alt Fald er det jo i nogen Grad en Indrømmelse til i hvert Fald den moralske Del af Retsopfattelsen, men jeg vil indrømme, at Retsopfattelsen er ikke beskyttet gennem den Affattelse, som Forslaget har faaet efter Fællesudvalgets Indrømmelse til os, der havde ønsket at gøre Retsopfattelsen gældende.

Dog vil jeg sige, at een Ting er opnaaet, nemlig det, at ingen nuværende Invaliderentynders Rente nedskæres før 1. April 1928. Der er altsaa nogen Mulighed for, at hele dette efter mit Skøn meget vigtige moralsk-juridiske Spørgsmaal kan komme for Domstolene inden den Tid; der kunde dog være en svag Mulighed for, at man inden den Tid kunde faa en Retsafgørelse, som maaske kunde paavirke visse af de Medlemmer her i Salen, som aldeles ikke har interesseret sig for hele dette Spørgsmaals retlige Grundlag.

Det er de Argumenter, jeg her har nævnt, der har faaet mig og, saa vidt jeg forstaar, ogsaa mine to Partifæller — i hvert Fald for en Del — til i dette Øjeblik at ændre vor Afstemning, men jeg ønsker at sige, at jeg ikke personlig finder disse Argumenter tilstrækkelige, saaledes at jeg, hvis jeg skal argumentere for min ændrede Opfattelse, først og fremmest maa underbygge den med et politisk Argument.

Naar jeg nu stemmer anderledes, end min Retsopfattelse tilsiger mig det, er det særlig ud fra politiske og ikke ud fra egentlig saglige Motiver. Det er først og fremmest, fordi jeg bøjer mig for den politisk-parlamentariske Praksis. Det ærede Medlem Hr. Holstein talte om det kategoriske Imperativ. Det lyder jo meget smukt, og det er selvfølgelig fuldt ud rigtigt, men der er bare det sørgelige ved det, at i Politik gaar man netop ofte paa Kompromis, og det kategoriske Imperativ bliver ikke til noget som helst. Man maa betragte min Afstemning som et Offer til det Parti, jeg er Medlem af, det Parti, der har ønsket at gøre Nedskaeringen med, i Tro paa, at man derved kunde have faaet en Overenskomst eller faaet gennemført noget antageligt med Støtte af det Parti, der i Aftes opførte sig, som det gjorde.

Endvidere er min Afstemning motiveret af den i Bund og Grund perfile Blad-